

idet man giver dem Skattefritagelse, men kun for saa vidt Forholdet ikke falder ind under Undtagelsesbestemmelsen i Lovens § 2, 3die Stykke: „Enhver Person, som, uden at være bosat her i Landet, her ejer fast Ejendom eller Tiende eller har Del i saadan Ejendom eller nyder Indtægter af samme eller af Fideikommiskapitaler, eller som udøver eller er Deltager i nogen Næring eller Virksomhed her i Landet“. Hvis det udenlandske Statsoverhoved eller vedkommende Medlem af den udenlandske Fyrstefamilie falder ind herunder, bortfalder Skattefritagelsen, for saa vidt angaar den Indtægt, vedkommende, der ejer en saadan fast Ejendom eller driver en saadan Næring, har. Man har bekæmpet selve Tanken om at give udenlandske Statsoverhoveder og Medlemmer af udenlandske Fyrstehuse denne Ret. Jeg ser ikke, hvorledes man vil begrunde det. Praktisk set vil det ikke have nogen nævneværdig Betydning, og det forekommer mig at være principrigtigt, at man, naar man undtager de fremmede Gesandter, ogsaa undtager de Suveræner, de repræsentere. Kongehusets Fritagelse for Skattepligt er jo en Grundsatning, som er fastslaaet i den bestaaende Lovgivning om Indkomst- og Formueskat. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at drøfte dette Spørgsmaal her. Jeg tror, der vil være et langt overvejende Flertal i begge Ting for ikke at røre ved den bestaaende Tilstand.

Under Nr. 18 er der stillet Ændringsforslag angaaende det ofte debatterede Spørgsmaal om den Formueforøgelse, der fremkommer ved, at Formuegenstande, der ere skattepligtige, stige i Værdi. Jeg vil tilraade, at man her fastholder Regeringsforslaget, og altsaa fraraade Vedtagelsen af Ændringsforslaget. Det dækker i mange Henseender Regeringsforslaget — Affattelsen er neppe ganske rigtig, men det skal jeg ikke komme ind paa —, men det indeholder en absolut ny Regel, der findes i de sidste Linier, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Indtægter, der hidrøre fra Salg af Værdipapirer, henregnes dog altid til Indkomst, medmindre den paagældende Skatteyder kan godtgøre, at Salget ikke er sket for at realisere Gevinsten ved Kursavancer, men for at skaffe Midler til sin Forretning eller dække Udgifter i denne eller i sin Husholdning.“ Hvor der faas Indtægt ved Salg af Værdipapirer enten i Spekulationsøjemed, eller naar den vedkommende driver Forretning ved Køb og Salg af saadanne Papirer, er Ændringsforslaget overensstemmende med Regeringsforslaget,

idet saadan Indtægt skal beskattes, men Ændringsforslaget indfører den nye Regel, at andre Salg, Privatsalg, om man saa maa sige, skulle beskattes, naar den vedkommende har solgt sine Papirer for at realisere Gevinsten ved Kursavancen, medens man ikke vil beskatte Salget, der sker for at skaffe Midler til vedkommendes Forretning eller til Dækning af Udgifter ved denne eller ved Husholdning. Jeg tror, det i Praksis vil blive overordentlig vanskeligt at gennemføre denne Distinktion. (*Schovelin*: Det er ham, som skal gennemføre den. Der skabes legal Formodning for, at det altid er Spekulationssalg). Men selv om han gennemfører den, synes jeg, den rammer noget ved Siden af. Kriteriet vil altsaa blive, om han har foretaget Salget for at skaffe Midler til sin Forretning eller for at dække Udgifterne i denne eller i sin Husholdning. Hvis altsaa Pengene gaa til et forøget Forbrug eller sættes i hans Forretning, blive de skattefri, men hvis de derimod sættes i Sparekassen, blive de skattepligtige. Det forekommer mig, at dette ikke vil være nogen heldig Bestemmelse, i hvert Fald tror jeg, den er vanskelig at gennemføre, og at den vil medføre endnu større Usikkerhed og endnu større Tvivl, end Indkomstskatteligningen i Forvejen paa saa mange Maader frembyder. Jeg maa derfor fraraade Vedtagelsen af dette Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 39, som er stillet af hele Udvalget, gaar ud paa en Beskatning af Møbler og Inventar, for saa vidt deres Værdi er over 15,000 Kr. Jeg er meget betænkelig ved dette Ændringsforslag. Vedtagelsen kan ikke gøre Loven uantagelig, men jeg er betænkelig derved, thi jeg synes, det er særdeles vilkaarligt at sætte en saadan Grænse som 15,000 Kr. Meget kan naturligvis tale for at beskatte den Formue, der er anbragt i Møbler, Indbo, Samlinger og lignende, man kunde jo saa tage et skattefrit Minimum og undtage det, men det maatte da ligge meget længere nede, hvis Bestemmelsen skulde være rationel. At slaa ned netop der forekommer mig ikke heldigt, og jeg er overbevist om, at det er en af de Bestemmelser, der vil medføre ganske overordentlige Vanskeligheder ved Udførelsen. Thi er der noget i Verden, der er svært, saa er det at danne sig nogen begrundet Mening om, hvad Indbo, Samlinger og lignende ere værd. Der er sagt, at det, man særlig tager Sigte paa, er ikke almindeligt Indbo eller Husgeraad, som jo ogsaa kun i de allerstørste Huse vil naa op til et Beløb som dette,